

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. DEP-001 - 03663

Den 2. marts 2011

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg har i brev af 3. februar stillet følgende spørgsmål nr. 407 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Mette Gjerskov (S).

Spørgsmål nr. 407 (alm. del)

Vil ministeren redegøre for de miljømæssige konsekvenser af anvendelsen af salt og urea i forbindelse med vintervejret?

Svar

De klorholdige tømidler som f.eks. det mest brugte, kogsalt (natriumklorid), kan have markante effekter på planter og dyr, der lever i jorden langs veje og i vandløb og søer langs veje eller i vandløb og søer som modtager udløb eller overløb fra veje, pladser og lignende.

Midlerne kan dels optræde i så store koncentrationer, at der opstår direkte giftvirkning på planter og dyr, dels kan især natriumklorid ændre jordens struktur så jorden bliver mindre gennemtrængelig for vand og luft, og derved skade livsbetingelserne for organismene.

Urea, også kaldet urinstof eller carbamid, er et organisk stof med et stort indhold af kvælstof. Kvælstof er et af de plantenæringsstoffer, der giver problemer med opblomstring af alger og efterfølgende iltvind i søer, åer og havet (når algerne dør) og de danske vandplaner sigter bl.a. mod en reduktion af kvælstofudledningen til overfladevand med omkr. 9000 tons pr. år. Hvis al saltning i f.eks. Københavns Kommune blev erstattet med urea ville dette medføre et forbrug på ca. 2000 tons kvælstof pr. år alene i København.

Endvidere kan nedbrydningen af stoffet medvirke direkte til dårlige iltforhold i søer og åer.

De klorholdige salte og urea kan forurene grundvandet, da de er meget letopløselige og trænger med vandet ned i jorden. Der er i udlandet set tydelige saltpåvirkninger af grundvandet, mens De Nationale Geologiske Undersøgelser for Danmark og Grønland (GEUS) i en rapport fra 2009 konkluderer, at vejsalt ikke i sig selv forventes at udgøre et større regionalt problem, men kun kan forøge kloridindholdet i enkelte borerer væsentligt. Dog kan klorid fra vejsaltningen udgøre et problem, hvor der i forvejen er en høj baggrundskoncentration, som ikke hidrører fra vejsalt.

Endvidere medfører saltene materielle skader på især vejbelægninger, beton og køretøjer.

Denne redegørelse bygger især på rapporten af Lars Bo Pedersen og Morten Ingerslev: "Alternativer til vejsalt som tømiddel i glatførebekæmpelsen. Arbejdsrapport Skov og Landskab nr. 36-2007" samt en rapport fra Environment Canada fra 2001: "Priority Substances List Assessment Report. Road Salts"

Karen Ellemann

/

Michel Schilling